

บันทึก

เรื่อง กระทรวงการต่างประเทศหรือเรื่องขอถอนสัญญา
รับรองผู้ขอหนังสือเดินทางไปต่างประเทศ

ตามหนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ ๑๗๒๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ว่ากระทรวงการต่างประเทศได้รับหนังสือนายเทอด บุนนาค ขอถอนตนออกจากการทำสัญญารับรองไว้กับกระทรวงการต่างประเทศเนื่องในการขอหนังสือเดินทางไปต่างประเทศของนายโต บุนนาค ผู้ซึ่งขณะนี้อยู่ในต่างประเทศและไม่ยอมกลับประเทศไทยโดยอ้างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าการค้ำประกันเพื่อหนี้สินซึ่งนายโต บุนนาค อาจกระทำขึ้นได้โดยไม่มีจำกัดเวลาเป็นคุณประโยชน์แก่เจ้าหนี้ (กระทรวงการต่างประเทศ) นั้น เป็นหนี้ในอนาคตก ผู้ค้ำประกันอาจเลิกเสียเพื่อคราวอันเป็นอนาคตได้ โดยบอกความประสงค์นั้นแก่เจ้าหนี้ กระทรวงการต่างประเทศเข้าใจว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่นายเทอด บุนนาค อ้างคงหมายถึงมาตรา ๖๙๙ จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาว่าบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่นายเทอด บุนนาค อ้างมานี้จะใช้แก่กรณีนี้ได้เพียงไรหรือไม่ กับหาหรืออีกด้วยว่าถ้าสัญญารับรองชนิดนี้กระทรวงการต่างประเทศจำยอมให้ถอนไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามที่นายเทอด บุนนาค อ้างมาแล้ว กระทรวงการต่างประเทศอาจต้องออกเงินใช้จ่ายไปในกรณีดังกล่าวบางรายโดยไม่รู้จะเรียกร้องจากผู้ใด จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาต่อไปด้วยว่า แบบสัญญารับรองผู้เดินทางไปต่างประเทศควรทำในรูปใดจึงจะเป็นการผูกมัดมิให้ขอถอนกันได้นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การค้ำประกันของนายเทอด บุนนาค นั้นมิใช่การค้ำประกันเพื่อกิจการเนื่องกันไปหลายคราวไม่มีจำกัดเวลา (Series of transactions without limit of time) หากเป็นการค้ำประกันซึ่งมีจำกัดเวลา กล่าวคือ “ตลอดเวลาที่นายโต บุนนาค ศึกษาวิชาอยู่ที่อังกฤษ” ฉะนั้น กรณีนี้จึงไม่เข้าอยู่ในมาตรา ๖๙๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และตราบใดที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า “นายโต บุนนาค ยังศึกษาวิชาอยู่” นายเทอด บุนนาค ย่อมต้องผูกพันอยู่ตราบนั้น จะถอนตัวออกจากสัญญาโดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ยินยอมหาได้ไม่

ส่วนข้อหาหรืออีกข้อหนึ่งของกระทรวงการต่างประเทศ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า เมื่อกรณีไม่เข้าอยู่ในมาตรา ๖๙๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้วก็ไม่มีข้อที่ต้องพิจารณาต่อไป

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล
(นายเสริม วินิจัยกุล)
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๕๐